

DIEDERIK DEGRYSE, KOERSNOSTALGICUS
MET OOG VOOR DETAIL

WOLLEN TRUIJEN VOOR WINNAARS

TEKST: STIJN VANDERHAEGHE **FOTO'S:** JEROEN HANSELAER

Sir Bradley Wiggins – toprenner, stijlicoon en trouwe Merckxist – is een van zijn belangrijkste klanten. Magliamo, het eenmansbedrijfje van Brusselaar Diederik Degryse (44), handelt in retrowielertruitjes uit Italiaanse merinowol. De zware stof waarmee Merckx, Maertens en andere moguls der pedalen grote sier maakten. De perfect nagemaakte koersshirts van legendarische ploegen als Molteni, Faema en Flandria dragen allemaal dezelfde boodschap uit: wol is voor winnaars, lycra voor losers!

INTERVIEW

voetbal en koers, de Vlaamse variant van yin en yang. Zeker in het geval van Diederik Degryse – geen familie van Marc voor alle duidelijkheid, of het zou héél ver moeten zijn. Diederik voetbalde op amateurniveau tot een blessure definitief roet in het eten gooide, waarop hij vlotjes overschakelde op fietsen en later *vintage cycling*. Dat laatste herinnerde hij zich nog levendig van – tja – vroeger.

“Niet dat ik uit een of ander wielermilieu kom, hoegenaamd niet”, vertelt Degryse. “Al waren mijn ouders wel koersliefhebbers. We woonden vroeger in Sint-Pieters-Leeuw en daar passeerde de Leeuwse Pijl/Flèche de Leeuw voor onze deur. Een wielervedstrijd voor profs die intussen opgedoekt is, met winnaars als Frans Verbeeck, Freddy Maertens, Michel Pollentier, Claude Criquielion en Séan Kelly op de ere lijst. Ik ben geboren in 1972, de glorieperiode van Eddy Merckx. Toen ik 4 à 5 jaar was en samen met mijn ouders op de doortocht van de Leeuwse Pijl aan het wachten was, kreeg ik te horen dat ik vooral goed op ‘die ene bruine’ moest letten, ‘de beste van allemaal’. Waarmee ze uiteraard Merckx met zijn bruin-zwarte trui van Molteni bedoelden.”

Nochtans was Degryse toen nog geen fan van de Kannibaal. “Als kind kan je zo iemand natuurlijk nog niet naar waarde schatten. In mijn ogen won Merckx altijd, dus maakte hij de koers gewoon saai. (*lacht*) Typische kinderlogica. Later is daar uiteraard verandering in gekomen. De eerste coureur voor wie ik echt bewust supporterde, was Freddy Maertens. Ik vond dat zijn naam tot de verbeelding sprak en hij was sowieso een buitenbeentje. Zowel op als naast de fiets. Dat ik nu en dan uitgelachen werd met mijn adoratie voor Freddy – ‘Hij is toch geen Merckx’, kreeg ik vaker dan me lief was te horen – kon me niks schelen. Intussen heb ik hem een paar keer ontmoet, een schone mens.”

Van fietskaders naar truien

Hoe ben je ertoe gekomen om onder meer zijn wielertuien van Velda-Flandria en Boule d’Or zo getrouw mogelijk na te maken, toch de corebusiness van Magliamo?

DIEDERIK DEGRYSE: “Als verwoed fietser, louter voor het plezier, raakte ik gaandeweg geïntrigeerd door alles wat met vintagefietsen te maken had. Ik begon oude fietskaders te verzamelen en op te knappen en belandde zo in dat retrowereldje. Naast materiaal begon ik ook originele wielertruitjes uit de jaren zestig, zeventig en tachtig te verzamelen. Ik merkte al snel dat die shirts enorm gegeerd en dus heel duur zijn. Voor een echt Molteni-truitje uit de jaren 70 betaal je op een veilingssite als eBay makkelijk 600 à 700 euro. Als Merckx het ooit gedragen heeft, kan dat oplopen tot 5.000 euro, zoals onlangs nog op zo’n online-veiling bleek.

Los daarvan blijken bepaalde truien intussen onvindbaar. De Faema-trui waarmee Merckx eind jaren zestig rondreed bijvoorbeeld. Het idee om zelf zulke shirts zo getrouw mogelijk na te maken, rijpte na mijn eerste bezoek aan L’Eroica in Italië. Dat is zo’n typische fietstocht à la de RetroRonde van Vlaanderen.

“Droog weegt een Magliamo-trui zo’n 400 gram, terwijl een koerstrui nu nog geen 150 gram weegt. Ruim dubbel zo zwaar dus, maar dat interesseert me niet”

Daar zag ik pas echt hoe gewild zulke vintagetruitjes zijn. Dat was de eigenlijke trigger om zo’n twee jaar geleden met Magliamo te beginnen.”

Wat deed je daarvoor?

DEGRYSE: “Ik ben afgestudeerd als handelsingenieur en werkte bijna tien jaar als businessanalist en projectmanager bij Hewlett Packard. Daar nam ik ontslag om eindelijk mijn droom, een eigen bedrijfje runnen, na te jagen. Ik heb er nog geen moment spijt van gehad. Sinds oktober vorig jaar is de website www.magliamo.be online en de verkoopcijfers groeien gestaag. Als ik die voorleg aan mensen die al veel langer kledij verkopen via een webshop, krijg ik alleen maar positieve reacties. Dat sterkt me in mijn vertrouwen dat ik goed bezig ben, maar het kan altijd beter natuurlijk.”

Waar komt de naam vandaan?

DEGRYSE: “Magliamo is een samentrekking van twee Italiaanse woorden: *maglia* wat ‘truitje’ betekent en *amo*, ‘ik hou van’. Letterlijk vertaald betekent het dus ‘Ik hou van truitjes’. Ik wou sowieso een Italiaans klinkende naam voor mijn firma, omdat de grote wielerploegen destijds allemaal rondreden met in Italië gemaakte truitjes van hoogwaardige merinowol. Het bekendste merk was van kleermaker Vittore Gianni. Rond 1910 begon hij in Milaan met de productie van wielertruitjes. Vijfvoudig Giro-winnaar en drievoudig wereldkampioen Alfredo Binda was een van zijn eerste bekende klanten. Dat merk bestaat nog steeds, maar heet intussen Castelli.”

Perfekte kopieën

Met je truien wil je zo dicht mogelijk de oorspronkelijke benaderen. Waarop moet je dan vooral letten?

DEGRYSE: “Vooreerst de stof natuurlijk. Net als Vittore Gianni destijds gebruik ik alleen merinowol. Wielertuien en wol lijken nu compleet haaks op elkaar te staan, maar een van de kenmerken van merino is de thermoregulerende werking. Net daarom gebruikte Gianni destijds die wol. Als ervaren kleermaker wist hij uiteraard waarmee hij bezig was. Daarnaast moeten de kleuren

INTERVIEW

“Voor een echt Molteni-truitje betaal je op een veilingsite makkelijk 600 à 700 euro. Als Merckx het ooit gedragen heeft, zelfs tot 5.000 euro”

kloppen. Van elke trui die ik namaak, heb ik een origineel exemplaar liggen. Zo kan ik perfect vergelijken. Ook qua logo's en eventuele andere opdrukken. Alles moet er perfect zo uitzien als vroeger. En daarin ga ik behoorlijk ver.”

Hoezo?

DEGRYSE: “Als je ooit zo'n origineel door Vittore Gianni gemaakt wieltruitje in handen krijgt, moet je eens naar de binnenkant kijken. Dan zal je zien dat het etiketje niet achteraan op nekhoogte hangt zoals nu gebruikelijk is, maar wel vooraan in het midden op onderbuikhoogte. Het etiket van Magliamo hangt precies op dezelfde plaats, maar heeft uiteraard een andere opdruk. Daarop staat onder meer te lezen dat je de trui moet wassen met het wolprogramma van je wasmachine en dat je ze zeker niet in de droogkast mag stoppen. Droog weegt een Magliamotruui gemiddeld 400 gram, terwijl een echte koestrui van Castelli tegenwoordig nog geen 150 gram weegt. Ruim dubbel zo zwaar dus, maar dat interesseert me niet. Wie met de nieuwste lichtgewichtfiets rondrijdt en voortdurend zijn kilometerteller in de gaten houdt om toch maar gemiddeld 35 kilometer per uur te fietsen, behoort niet meteen tot mijn doelpubliek.”

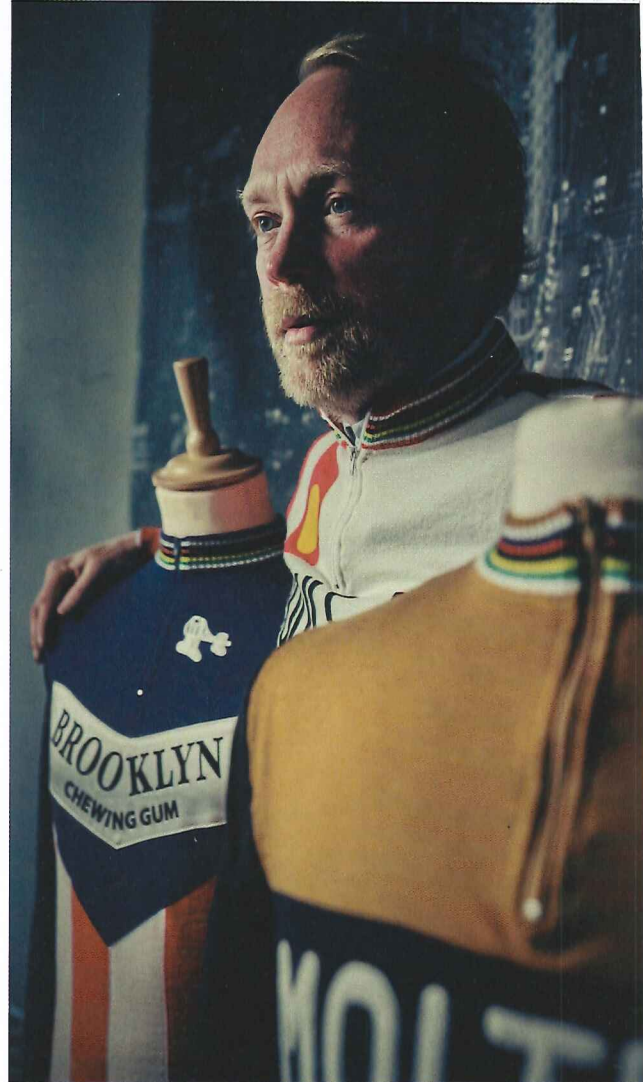
Tot in het straatbeeld

Wie dan wel?

DEGRYSE: “Oorspronkelijk waren dat uiteraard hoofdzakelijk de typische retrofietsliefhebbers die deelnemen aan de RetroRonde en zo. Je kan er dus zeker ook intensief mee fietsen, want ze voelen behoorlijk comfortabel aan. Dat weet ik uit ervaring. Wel niet bij 40 graden, natuurlijk. (lacht) Hoewel... Ik heb een klant die een fervent supporter van Eddy Merckx is en – hoewel hij qua materiaal en zo uiterst modern uitgerust is – toch zweert bij zijn replica-Faema-truitje. Intussen merk ik echter dat de Magliamo-truien ook meer en meer in het straatbeeld opduiken als *casual streetwear*. Mensen gaan op café of restaurant met hun koestrui aan en dragen de bijbehorende trainingsvest als een gewone sweater. Daarvoor zijn ze ook wel bedoeld en het is natuurlijk meegenomen dat ze er behoorlijk modieus uitzien.”

Op je site lees ik dat Magliamo een Belgisch merk is, maar dan toch eentje met een Pools randje...

DEGRYSE: “Dat klopt en daar ga ik ook niet flauw over doen. Om zo dicht mogelijk de realiteit van weleer te benaderen, wil ik gebruikmaken van de oude brei-, borduur- en flockagetechnieken. Daarvoor

ging ik eerst in zee met een Oost-Vlaamse firma, maar die bleek die technieken helaas niet onder de knie te hebben. Anders had ik dat zeker overwogen. Ook al had een truitje dan gemiddeld 180 à 200 euro gekost, terwijl dat nu 109 à 115 euro is. Met het marketingargument 'Puur Belgisch' zou dat wel nog gewerkt hebben, denk ik. Daarna probeerde ik het met een bedrijf uit India, maar daar was de kwaliteit echt lamentabel. Via Dagmara Stephan, een goeie kennis die Master in Fine Arts in Textielformaat is en me hielp bij de opstart van Magliamo, kwam ik in het Poolse Lodz terecht. Zij heeft Canadees-Poolse roots en wist dat ze in Polen nog volgens die oude technieken kunnen werken. Vandaar de beslissing om de truitjes daar te produceren.”

Peters Maertens en De Vlaeminck

Wat vinden de ex-renners ervan?

DEGRYSE: “Die zijn allemaal zeer enthousiast. In die mate zelfs dat Freddy Maertens en Roger De Vlaeminck intussen het peterschap van hun truitjes opgenomen hebben, omdat ze volgens hen ‘echt net zoals vroeger’ zijn. Eddy Merckx heb ik voorlopig nog niet kunnen strikken, maar dat is een kwestie van tijd. Aan elk truitje hangt voortaan een gehandtekeningd foto van de renner in kwestie, met daarop ‘Goedgekeurd door/Approuvé par/Endorsed by’. Nogal wat ex-renners zoals Frank Hoste, Jean-Marie Wampers en Johan Van der Velde contacteerden me trouwens al zelf met de vraag of ik dit of dat truitje waarmee ze ooit reden, kan namaken. Vooral het TI-Raleigh-shirt van de legendarische Peter Post-ploeg blijkt bijzonder gewild te zijn.”

Van Diederik Degryse, founding father van Magliamo, mag P 5 retrokoerstruiken ter waarde van 109 à 115 euro weggeven, alsook 5 T-shirts ter waarde van 35 euro. Wie kans wil maken op deze even modieuze als ultieme koerservaring surft als de wiewe weerga naar www.p-magazine.be. De winnaars worden persoonlijk verwittigd.

Komt dat er ook?

DEGRYSE: "Misschien wel, ja. Al ben ik momenteel nog met een paar andere projecten bezig. Het truitje van de ploeg Vermeer-Thijs waarmee Fons De Wolf begin jaren tachtig rondreed zal een van de eerstvolgende shirts in de webwinkel zijn. Daarnaast is het ontwerp van de Britse nationale ploeg uit de jaren zeventig zo goed als af. Verder zitten onder meer ook de shirts van Felice Gimondi (Salvarani), Jacques Anquetil (Saint-Raphaël), Giovanni Battaglin (Jolly Ceramica), Gianni Motta (Magniflex) en de Belgische nationale ploeg in de pijplijn. Samen met Dagmara, die bij Olivier Strelli aan de slag is, werk ik ook aan een paar eigen creaties in dezelfde ouderwetse uitvoering. Volgend jaar zouden de eerste ontwerpen klaar moeten zijn. Tegen dan hoop ik ook een tool te lanceren die het mogelijk maakt om via de website zelf een gepersonaliseerd truitje in merinowol te ontwerpen. En ik overweeg ook om zwarte wollen koersbroeken met een lederen zeemvel in te produceren, net als retrohandschoenen en -schoenen."

Af-grij-se-lijk!

Wat vind je van de huidige koerstruiken?

DEGRYSE: "In één woord: afgrijselijk. Het is echt triest gesteld met de ontwerpen... Een paar jaar geleden had je nog het truitje van Leopard-Trek dat er enigszins mee door kon, maar nu is het echt huilen met de pet op. Als je dat vergelijkt met foto's van het peloton in de jaren zestig en zeventig... Een wereld van verschil! Alleen het shirt van Lotto-Soudal doet me een beetje aan de hoogdagen van Vittore Gianni denken, maar in het algemeen is het lelijkheid troef. Dat is zeker een jammerlijke evolutie, die uiteraard ingegeven is door de commercie. Vroeger volstonden slechts een paar sponsors, terwijl het tegenwoordig een kakofonie van merknamen is. Ik klink nu als een *ouwe pee* van tachtig, maar ik vind dat de commercie de sport kapotmaakt. Als je bijvoorbeeld ziet wat ze met de Ronde van Vlaanderen gedaan heb-

ben... Vroeger was dat de schoonste koers van het jaar, maar ze hebben ze gewoon kapotgemaakt. Ik snap niet hoe iemand het in zijn kop durft te halen om de Muur van Geraardsbergen uit het parcours te schrappen. Dat is heiligschennis. (*lachje*) Nee serieus, ik hou mijn hart al vast voor wat nog allemaal te gebeuren staat."

Zot van Boule d'Or

Vandaar dat je vooral teruggrijpt naar het wielrennen van de jaren zestig, zeventig en tachtig?

DEGRYSE: "Dat speelt zeker mee, ja. Een andere reden is het feit dat merinowol vanaf medio jaren tachtig uit het peloton verdween. Toen deden lycra en consorten hun intrede en zulke truitjes zal ik uiteraard nooit namaken, omdat dat niet zou stroken met de filosofie van Magliamo. Wat ook meespeelt, zijn mijn jeugdherinneringen. Die situeren zich vooral in de jaren zeventig en tachtig. Een tijdperk waarin België het wielrennen bijna op alle vlakken jarenlang domineerde. Akkoord, de koers was dan nog bijlange niet zo internationaal als nu, maar toch... Als klein landje waren we toch maar mooi wereldtop en die statistieken staan er nog steeds. Slechts één voorbeeld om dat te illustreren: België behaalde voorlopig 26 wereldtitels op de weg en staat daarmee los op kop. Op plaats twee en drie staan Italië en Frankrijk met respectievelijk 19 en 8 regenboogtruien. Ik vind dat fantastisch."

Welk truitje is je persoonlijke favoriet?

DEGRYSE: "Dat van Boule d'Or uit 1981. Niet alleen omdat Freddy Maertens er toen mee reed, maar ook de trui op zich vind ik bijzonder mooi gemaakt. Boule d'Or was bovendien in Brussel gesitueerd en dat heeft me altijd aangesproken. Tijdens de koers zag ik altijd die reclame passeren. Ik heb wel nooit gerookt, maar kom. (*lacht*) Het fascineerde me gewoon." □

MEER INFO OP WWW.MAGLIAMO.BE